

Psychoanalytické směry jsou v souvislosti se závislostním chováním velmi často kritizovány nebo úplně opomíjeny. Přesto by mohly mít důležitý podíl při úspěšných léčebných metodách závislosti, zejména v jejich závěrečných fázích. Jejich hlavní devizou je hledání kořenů a příčin vzniku závislosti. V terapii mohou pomoci objevit nevědomé vnitřní konflikty a traumata, přispět k jejich pochopení a přijetí, což poté může ulehčit psychoterapeutickou léčbu.

Cílem této práce je ilustrovat přínos psychoanalytických směrů v léčbě závislosti. Práce se také snaží poukázat na to, že při doplnění psychoterapie o psychoanalytický rozbor nabude léčba, za dodržení určitých kritérií, hlubšího významu a zvýší se tak pravděpodobnost její účinnosti.

Práce se dělí na teoretickou a empirickou část. Teoretická část uvádí přehled psychoanalytických teorií vzniku závislosti, popisuje některé charakteristiky závislých osob z psychoanalytických hledisek, a je doplněna o nezbytné kritické hodnocení. Empirická část zahrnuje kazuistiku klientky, která trpí závislostí na alkoholu. Na jejím příběhu se pokouším ilustrovat psychoanalytické poznatky o vzniku a vývoji závislostního chování. Informace jsou získány pomocí rozhovorů, které jsou se souhlasem klientky nahrávány na diktafon a převedeny do písemné formy.

V diskusi je kazuistika rozebrána s využitím Ericksonových vývojových stádií a popsáním časové osy klíčových a významných bodů klientky. Poukazuje také na fakt, že nikdy není přítomen jen jeden faktor, který by předurčil vznik závislostního chování, a je třeba vnímat životní situace, zlomové okamžiky nejen u klientů, ale i u jejich blízkých. Závěr shrnuje cíle práce a konkretizuje předpoklady významu psychoanalytických směrů.